

Doklon *veseni*

glasilo Doma Petra Uzarja Tržič št. 8

December 2012

Spoštovane stanovalke, stanovalci in zaposleni!

V vsem tem norem vsakodnevnem ritmu, ko nas nenehno preganjajo nove dolžnosti, nove priložnosti, nove spremembe tako v privatnem kot v poslovnem svetu, se kar ne uspemo ustaviti, čeprav nenehno razmišljamo, kaj bi bilo treba izboljšati, spremeniti, postoriti, da bi ta ritem ujeli. Če že hočemo samo obstati, kaj šele izstopati, se moramo vedno in povsod znati soočati s spremembami, ki nam jih narekujejo soljudje, ki nam jih narekuje današnji tempo življenja, v poslovnem svetu pa tudi konkurenca, vedno pa le s ciljem stremeti k boljšemu. In zadnji meseci v iztekajočem se koledarskem in poslovnem letu so ravno pravi za odločitev o spremembah, za planiranje, snovanje načrtov, ki jih navadno začnemo uveljavljati z novim obdobjem v našem življenju ali pa v novem obdobju koledarskega leta.

Dosežki letošnjega leta, katerih sooblikovalci smo bili vsi skupaj in prav vsak izmed nas, so se zapisali kot dosežki naše ustvarjalnosti in kreativnosti. Ob koncu leta nas družijo zadovoljstvo in povezuje misel, da smo bili uspešni. Naj cilji, ki smo si jih zadali za prihajajoče leto, zopet postanejo naš izziv. Tiha sreča, ki jo izžarevajo prihajajoči prazniki, naj vas obide vsak dan in naj bo sestavljena iz drobnih pozornosti, kot so nasmeh, prijazen pogled, iskrena pohvala in dober namen.

POKLON JESENI

Glasilo Doma Petra Uzarja Tržič

Direktorica: mag. Renata Prosen

Uredniški odbor:

Marjeta Šumič, dipl. delovna terapevtka

Maja Lapuh, dipl. delovna terapevtka, pripravnica

Tanja Ahačič, prostovoljka in odgovorna urednica

Izdelki na naslovnici so delo stanovalcev

ISSN: 1855 - 685X

mag. Renata Prosen
direktorica

*S toplino božič naj vas greje,
naj vez med vami utrdi,
a novo leto naj zaseje,
kar vaše si srce želi.
Ljubezen, zdravje in obilje,
bogato naj vas obdari
in vse načrtane naj cilje,
v uspeh usoda spremeni.*

SREČNO IN ZDRAVO LETO 2013

vam želi

mag. Renata Prosen, direktorica

Ko smo skupaj

Ko smo skupaj,
naj nam bo lepo.
Čeprav je deževno nebo,
med nami sije sonce toplo.
Zamere naj grede proč,
pogled bo iskren, vroč.
Kako se dan razvedri,
ko nasmehneš se mi.
Ko pomežikneš v pozdrav,
val telo objame zdrav.
Ko se dotakneš me z roko,
vem, da vse dobro bo.
Drug ob drugem sediva,
molčiva, nemo govoriva.
Zdaj sva si kot sestra, brat.
Pod isto streho hodiva spat.
Sanjava sanje sanjave.
Spomin zaplava v daljavo radosti,
med stezice, v blodnjak mladosti.
Odprem oči in ob meni si ti.
Novo leto se budi,
žalost srečo lovi.
Naj jo ujame in drži,
naj petek in svetek
sonce v srcu žari.

Tanja Ahačič

DRAGI PRIJATELJI!

Če smo varni, smo mirni,
če smo mirni, smo zdravi,
če smo zdravi, smo srečni
in srečni smo zdravi.

**Želimo Vam varno, mirno,
zdravo in srečno leto 2013**

uredniški odbor glasila Poklon jeseni
Marjeta, Maja in Tanja

POKLICI V DOMU

Strežnica

Kdo smo me?

*Zjutraj po hodnikih hitimo
in sem ter tja jutranji pozdrav delimo.
Vsaka na svojem oddelku
in tudi na dodatnih delih se potimo
ter tako delovno dan preživimo.*

*Na oddelkih pospravljanje,
razkuževanje in posoda
to naša je naloga,
na dodatnih delih pa skrbimo,
da z generalnimi čiščenji hišo čisto
obdržimo.*

*Drugače pa smo različnih starosti
dekleta v vijoličaste uniforme odeta,
vesele smo narave,
me strežnice smo ta prave.*

Ida

Kar nekaj časa sem že zaposlena v domu kot strežnica in sem z delom zelo zadovoljna. Prav tako so stanovalci zadovoljni z našim delom, ker je vse čisto in lepo. Naše delo pa pohvalijo tudi obiskovalci, ko pridejo na obisk k svojcem. Ni lepšega kot nasmeh na obrazu stanovalcev, ko vidijo nasmejjane strežnice in čiste prostore.

Alenka

Ko pridem v službo, sem najbolj srečna, ko zagledam stanovalce, ki odhajajo na zajtrk. Zelo so veseli, ko zaslišijo moj glas. Lepo se pozdravimo in na hitro malo poklepetamo. Ko se vračajo iz zajtrka, so vsi nasmejjani. Zelo smo navezani drug na drugega. Ko urejam njihove sobe, se radi pogovarjajo z mano, velikokrat potarnajo, kako jih kaj boli, jaz pa jih poslušam, potolažim in jim dam kak nasvet. Hvaležni so za vsako minuto pozornosti, najbolj pa jih osreči nasmeh na ustih. Ko odhajam domov, mi vedno zaželijo srečno pot.

Marija

Opravljam delo strežnice in upam, da ga opravljam zadovoljivo. Z malo pozornosti pa stanovalec tudi rada polepšam dan.

Tonika

Rada prihajam v službo, ker sem zelo rada med ljudmi. Med delom mi naši stanovalci povedo veliko zgodbic iz njihovega otroštva in mladosti, ki so velikokrat zelo poučne. Zelo mi je všeč, ker jih znajo povedati tako po domače, po tržiško.

Ko me gospa Ana nagovori: »Dek'ca...«, se počutim tako mlado, tudi če sem utrujena, me napolni z energijo in zbudi otroka v meni.

Marija

V domu sem zaposlena že skoraj dve leti. Delo me veseli, sploh ko lahko komu že z majhno gesto polepšam dan. Skodelica čaja, stisk roke, nasmeh, ... V veselje mi je, ko lahko pomagam starejšim in sploh stanovalec doma, da pripomorem k čim

prijetnejšemu bivanju pri nas. Zlasti v težkih trenutkih, ko so zaskrbljeni, bolni ali osamljeni. S svojo vnemo in prizadevnostjo se bom trudila, da bo takšnih trenutkov čim manj.

Nevena

Delo strežnice v domu je, da skrbi za čistočo in red. Sama rada opravljam to delo in trudim se, da bi bili stanovalci zadovoljni z mojim delom.

Veronika

KO GRE TVOJA POT OD TOD

Srečno, Silva in Helena!

*Sta se pred petnajstimi leti odločili,
da bosta v domu skupino za samopomoč starejšim vodili.
Vama je skupina Upanje vsak četrtek kot obveznost bila,
kar veliko vajinega časa je porabila.
So se v skupini stkale posebne vezi,
postali ste kar nekako povezani,
je življenje pač tako, da so eni odšli,
so se novi stanovalci vam pridružili.*

*Pa je prišel čas, tudi bolezen in sta se odločili,
da skupine ne bosta več vodili,
priložnost novim prostovoljkam dali,
sami pa življenje malo drugače naravnali.*

*Hvala Vama za ves čas in trud, ki sta ga vložili
v zadovoljstvo stanovalcev in v dobro
Doma Petra Uzarja nasploh.*

Vera Ahačič, predsednica MD Z roko v roki

NOVI OBRAZI

Marko Ocvirk

Moje ime je Marko Ocvirk. Star sem 41 let. Moja zaposlitev v domu je vodja računovodstva. Pred tem se delal kot računovodja v Javnem zavodu Mladinsko klimatsko zdravilišče Rakitna. Nadomeščam sodelavko Natašo Meglič. Sodelavka mi je natančno predstavila delo vodje računovodstva. V računovodstvu sta poleg mene še dve delavki. Sodelavci so me zelo tople sprejeli. Prav tako sem se že sprehodil po hiši in videl, da se stanovalci dobro počutijo. S stanovalci se vedno tudi pozdravimo, kar mi je izredno všeč.

Marko Ocvirk, vodja finančno računovodske službe

Naši novi prostovoljki

Na pobudo in spodbudo delovne terapevtke Marjete vam bom poskusila povedati, zakaj sem pravzaprav postala del vaše sredine in kaj je tisto bistveno, kar me vleče k vam.

Z delom s starostniki sem se srečala pred časom v Zvezi društev za socialno gerontologijo Slovenije, v katero je vključeno tudi medgeneracijsko društvo Z roko v roki iz Kranja pod vodstvom Vere Ahačič. Prva srečanja z Vero so bila namenjena razpravljanju o možnosti ustanovitve pogovorne skupine, ki bi jo sovodila. Sama se še izobražujem za vodenje skupin, zato je bila Vera mnenja, da se je smiselno vključiti v pogovorne skupine v tem domu. Sledilo je nekaj obiskov skupin in nato sem pristala v

skupini Upanje. Skupino Upanje sestavljajo srčne »mladenke« in prijetna sovoditeljica Breda Bedina ter jaz.

Sedaj že lahko rečem, da se veselim prav vsakega srečanja, kajti ko vidim članice skupine, ki so iz takšnih ali drugačnih razlogov (ta ali ona bolečina) sprejele bivanje v domski skupnosti in ko se jim razvedri obraz, prikaže nasmeh, je to zame nekaj čudovitega. Z velikim veseljem prisluhnem njihovemu petju, »težkim« pogovorom in ko pripovedujejo o svojih življenjskih izkušnjah. Ja, to je nekaj lepega in če navdaja z radostjo tudi mene, jim z velikim, res velikim veseljem posvečam in namenjam del svojega časa, del svojega življenja. Kajti, ne nazadnje to krepi tudi mene in ob tem razmišljam, da se moramo potruditi »živeti« tudi v tistem obdobju življenja, ko so pričakovanja nekoliko manjša. Vendar pričakovanja še vedno so, čeprav le po prijaznosti, toplini, srčnosti in tedaj ni potrebno, da smo sami.

Zato sem z vami.

Albina Kosmač

Pred nekaj leti sem že bila prostovoljka pevske skupine, nato me je življenje usmerilo v druge dejavnosti.

Ker ima življenje svoja pota, me je nekako zopet privabilo, da sem ponovno sprejela prostovoljno delo v pevski skupini kot sovoditeljica, saj me petje in glasba spremljata skozi vse moje življenje. Starejše pa spoštujem in jih imam rada, saj se še sama marsikaj naučim od njih in se nasmejim njihovim zgodbam ter njihovi razigranosti, ki jo še vedno naskrivaj nosijo v svojih srcih.

V skupini Slavčki se imamo lepo in veselo prepevamo. Tudi kakšen vic ne manjka, tako na vsakem srečanju dodamo še eno dozo smeha in čas našega druženja hitro mine.

Zato velja povabilo, da kdor rad prepeva in se druži z veselimi ljudmi, pristrčno vabljen, več nas bo, več glasov bo odmevalo v domu in izven njega na nastopih. Veselimo se vsakogar, ki je pripravljen podariti svoj glas za vse nas.

Z veseljem se zberemo in v veselju se tudi razidemo.

Rina Golja

Naš novi župnik

Govori, Gospod, kajti tvoj hlapec posluša!

Rodil sem se pred 36 leti v Kranju, kot deveti otrok, staršema Jožefu in Mariji Jensterle roj. Hudolin. Starša in predzadnji otrok, brat Niko, so že pri Bogu.

Moj najlepši spomin na otroška leta je zaznamovala ljubezen staršev. Rodil sem se okoren in zdravniki so postavili diagnozo, da je otrok sposoben samo za posebno šolo. Starša se s tem nista strinjala. Mama mi je kasneje pripovedovala, da sem imel tako krivo držo, da mi je morala dajati trde opore pod hrbet. Tako se mi je sčasoma telo popravilo. Kot otrok sem bil zelo živahen. Prva štiri leta sem osnovno šolo obiskoval v popoldanskem času. Tako sem dopoldan lahko pomagal na kmetijah pri nekaterih sošolcih (največkrat pri Prevcovih). Najraje sem imeli hlev pri Prevcovih, ki je imel v drugem nadstropju senik. Plezali smo na tramovje in skakali na seno.

Ko sem končal osnovno šolo, je v 3. avgusta 1991 umrl oče Jožef. Bil je tih in delaven mož. Naučil me je spoštovati mamico oz. ženski spol. Nekega dne mi mami nečesa ni hotela dati. Razjezil sem se in ji rekel: »Baba neumna!« Ravno takrat je v kuhinjo prišel oče, me poklical in mi dejal: »To je moja žena in tvoja mati, ki se je pri tvojem porodu kar namučila. Da te nikoli več ne slišim tako grdo govoriti.« Takrat sem spoznal, kaj moja mati njemu pomeni. Po njem imam ljubezen do gora. Ko sem toliko zrasel, da sem mu lahko pomagal pri zidanju, sem hodil z drugimi brati z njim. Prva naloga je bila, da sem v prazen prostor med zidaki dal malto. Najprej sem dejal: »Oče, jaz tega ne znam.« On mi je odvrnil: »Saj te bom naučil.« Zelo rad sem hodil z njim delat.

Obiskoval sem srednjo tekstilno-obutveno-gumarsko šolo v Kranju, oddelek obutveni tehnik. V tem času sem obiskoval

mladinska veroučna srečanja, hotel sem začeti tudi pevsko kariero v župnijskem zboru. Ker ni bila ravno blesteča, sem se raje posvetil ministriranju.

V četrtem letniku srednje šole (januar leta 1995) brat Niko ni prišel domov. En teden smo ga iskali po okoliških gozdovih. Našli smo ga mrtvega za jezom stare elektrarne, ko se je dvignila zapornica in je stekla voda. Bil je star 21 let. Ležal je v mulju in imel je prekrizane noge in prekrizane roke na prsih (položaj, ko te nekdo vrže). V meni se je začela kuhati jeza in sem takrat veliko molil. In nekega dne se je ta jeza nenadoma spremenila v mir. Spoznal sem, da nebesa so. Mami po bratovi smrti ni hotela več živeti. Po Nikovi smrti je neka oseba pol leta vsak dan ob pol dveh zjutraj poklicala na hišni telefon in pol ure jokala v telefon. Nikoli se ni predstavila, nikoli govorila. Samo jokala in potem odložila telefon. Mami je vedno rekla: »Kdor koli si, ti odpuščam.« Nekega jutra mami pride v kuhinjo in mi pravi: »Sedaj bomo živeli naprej.« »Kaj se je zgodilo.« »Včeraj sem jokala in molila ter v solzah zaspala. Imela sem tako žive sanje, kako Niko prihaja, sveti se in mi reče: 'Ne žaluj več, jaz sem pri Bogu, z mano je vse v redu.« Moja mami je umrla v maju 2001. Slab mesec in pol pred mojim diakonskim posvečenjem. Zopet je dobila raka na dojki. Prvič ga je imela, ko sem bil jaz star 10 let.

In kdaj sem začutil božji klic? V tretjem letniku srednje šole. Začutil sem ga na velikonočno vigilijo leta 1994. Ko mi je domači župnik g. Franc Dular položil sveto hostijo na roke, sem jaz vedel, da v rokah držim Boga. Pred tem o duhovništvu nikoli nisem razmišljal. Na ta dogodek sem kmalu pozabil. Po končanem tretjem letniku sem se odpravil na poletne duhovne vaje, ki smo jih imeli na Svetem Joštu nad Kranjem. Premišljevali smo o znamenjih, ki jih Bog pošilja človeku kot pomoč, da uresniči svoje poslanstvo. Ob tem sem se nehote vrnil na praznovanje velikonočne vigilije leta 1994. Postavilo se mi je vprašanje, kaj če je bilo to znamenje, da me Bog kliče na delo v svoj vinograd. To vprašanje me je spremljalo celo poletje. Končati sem moral še četrti letnik srednje šole. Spominjam se, da sem nekega ponedeljka po sveti maši ostal na molitveni skupini v župniji. Župnik je rekel: »Sedaj bo David prebral odlomek iz evangelija.« Ob tem sem se vprašal, če ni to še eno od božjih znamenj, da me Bog želi imeti »v svojem vinogradu«. To misel sem zaupal mami. Odvrnila je: »Moli in Bog ti bo že

poslal znamenja.« To sta dve ključni prelomnici v moji odločitvi. Ko se je izvedelo, da bom odšel v bogoslovje, so me domači zelo podprli. Sestra me je na pot pospremila z željo: »Podpiramo te, samo ne postani fanatik!«

Dve leti po vstopu v semenišče sem na lastno željo služil vojaški rok v redni vojski. To je bilo obdobje, ki je zelo okrepilo moj poklic. Pred fanti in poveljniki nisem skrival, da študiram za duhovnika. To so zelo spoštovali in sčasoma so mi zaupali veliko stvari in prosili, naj molim zanje. Največja preizkušnja je bila, ko se je poveljnik mojih let odločil, da me prepriča, da ni Boga. Obupal je...

Še kakšen vesel spomin na vojsko Bili smo na nočnem streljanju. V jarku smo ležali trije fantje. Vsak je imel pred seboj tri osvetljene tarče. Ko si tarčo zadel, je luč ugasnila. Podrl sem že dve tarči in nameril na tretjo. Ravno, ko sem hotel sprožiti, je ta že padla! Sovojak na moji desni je narobe meril, zgrešil je svojo tarčo in zadel mojo. (Jaz pa sem se ponahal s sposobnostjo, da samo pomislim in tarča že pade!)

Naslov tega članka je tudi moje novomašno geslo. Zakaj sem ga izbral? Eno največjih znamenj Božje pomoči na človekovi poti, je sočlovek. Tako je tudi veliki duhovnik Helij pomagal dečku Samuelu razbrati, da ga kliče Bog. Po drugi strani je imel deček Samuel podobno življenjsko pot kakor jaz. Ljubezen staršev je izprosila blagoslov nad dečkovim življenjem.

Po novi maši sem dve leti kaplanoval v župniji Cerklje na Gorenjskem, potem dve leti v župniji Šmartno pri Litiji, sledilo je župnikovanje v župnijah Veliki Gaber in Sela pri Šumberku (na Dolenjskem), sedaj pa župnikujem v župniji Bistrica pri Trziču.

Za zaključek vam bom povedal tole Vedno mi je pred očmi izrek sv. Atanazija: »Največja Božja slava je živi človek!« Po tem izreku se trudim živeti tako, da ostajam zvest najglobljim človeškim hrepenenjem, da bi bil ljubljen in da bi ljubil. Vse drugo, kar človeka obkroža (stvari kot so: denar itd.), naj bi človeku k temu pomagale, ne pa ga pri tem ovirale. Atanazijeva misel, ki izhaja iz njegove osebne izkušnje, kaže, da je to tudi Božja želja za vsakega izmed nas. To vam želim iz vsega srca.

David Jensterle, župnik v župniji Bistrica pri Trziču

SKOZI ODPRTA VRATA

Ko popusti poletna vročina in se dnevi začno skrajševati, se ponovno vrnemo v vaš dom, kjer ste nas gostoljubno sprejeli pred štirimi leti. Prihajamo iz Ljudske univerze Kranj, ki organizira izobraževanje od delu za poklic bolničar-negovalec. Velika večina udeležencev je v svojem življenju že opravljala neko delo, nekateri tudi delo v domovih za starejše ali pa so obiskovali pomoči potrebne ljudi v domačem okolju. Ker je za opravljanje poklica potrebna formalna izobrazba, torej šola, se udeleženci vpišejo v program in prvo leto pridobivajo potrebna

znanja v šoli, v kabinetu pa se naučijo izvajanja oskrbe. V drugem šolskem letu pa je potrebno pridobiti ustrezne veščine v praksi. Tako se vsako leto srečamo jeseni in prihajamo v vaš dom do spomladi, ko s končnim izpitom potrdimo, da lahko varno in kakovostno opravljamo svoje delo.

Z nekaterimi od nas se boste srečevali tudi v naprej, če bomo imeli možnost, da se pri vas zaposlimo, tako kot nekateri od naših predhodnikov. Nekateri pa bomo svoje delo opravljali v drugih

domovih, spet drugi bomo obiskovali pomoči potrebne osebe v domačem okolju. Vsekakor smo se odločili, da šolo dokončamo zato, ker želimo pomagati vsem, ki pomoč potrebujete. Smo ljudje, ki nas delo z vami osrečuje in dopolnjuje, naša življenja pa postajajo bogatejša z vsakim dnem, ki ga preživimo z vami. Bogastvo in velikost življenjskih izkušenj vseh vas, ki jih pridobimo na praksi je za nas neprecenljiva izkušnja, ki jo večina ljudi ne more prejeti v takih razsežnostih, ki je dana nam.

Vsekakor je opravljanje prakse za nas izrednega pomena. Najbolj pa cenimo vaše zaupanje, saj zaradi varnosti praviloma vedno opravljamo delo v paru, torej po dve udeleženki naenkrat. Da bi svoje delo še izboljšali, nam pri tem pomaga učiteljica praktičnega pouka, ki nas pri delu vodi in nam pomaga z nasveti, da pridobimo čim več znanja in praktičnih izkušenj.

Na povabilo vaše delovne terapevtke smo se z veseljem odzvali, da se predstavimo in vam povemo nekaj naših misli.

Branka: »V vašem domu se dobro počutim, v največje zadovoljstvo mi je, da vam lahko pomagam, z vašimi dejanji in razumevanjem pa mi vlivate dobro voljo. Z vsakim dne pridobivam nove izkušnje zato, ker ste nas tako lepo sprejeli.«

Irma: »Dobivam mnogo več, kot vam v tem trenutku lahko dam.

Vsak dan sem bogatejša za dobro izkušnjo, vsi ste mi pri srcu in vaše zgodbe se me dotaknejo bolj kot karkoli.«

Ernestina: »Hvaležna sem za to, da ste nas sprejeli. V vaši družbi se počutim dobro, z vašo pomočjo dobivam pozitivno moč in energijo, da bo moje delo iz dneva v dan boljše in bolj strokovno.«

Andreja: »Nasmeh na vašem obrazu mi pomeni vse. Včasih so dnevi boljši, včasih slabši. Trudimo se po najboljših močeh, dober občutek pa nam dajo vaše spodbude, ki odtehtajo vse.«

Katja: »Ko sem prvič prišla v dom, me je bilo zelo strah. Začeli smo z delom in ko sem spoznala vas, kako hvaležni ste za delo, ki ga opravimo, me je preplavilo zadovoljstvo. Vesela sem, da ste mi vlili novo srečo, ki jo občutim. Sedaj si želim samo še hoditi na vaje, da se naučim še tistih stvari, ki mi bodo omogočile najboljše delo v naprej.«

Todorka: »Počutim se sprejeto, kar mi daje dober občutek in nepojasnjeno toploto. Ob vas se počutim koristno. Zahvaljujem se vam za vaše zaupanje, da mi dovolite delo z vami.«

Sašo: »Dajete mi zadovoljstvo, ob vaših izkušnjah rastem z znanjem in izkušnjami. Z vami se nasmejem, še dolgo pa ostane dobra volja, tudi ko odidem domov in nisem več z vami.«

Kaja: »Tukaj sem spoznala, da so dobre stvari v skrbi za soljudi. To mi daje dober občutek, koristni pa so predvsem vaši dobri nasveti.«

Kot mentorica praktičnega pouka pa sem z vami in udeleženci, da jim pomagam v tem kratkem letu pridobiti tista znanja in izkušnje, ki jih potrebuje vsak, za opravljanje dela bolničarja-negovalca. Sama sem začela delati v zdravstvu pred davnimi tridesetimi leti, svoje delo sem opravljala tako v bolnišnicah, v patronažni službi in v domu za starejše. Več kot deset let pa del svojega dela z največjim veseljem posvečam učenju tistih, ki si to želijo. Brez vas in vašega razumevanja pa moje delo ne bi imelo takega učinka, kot ga ima v tem trenutku. Delo v poklicu bolničarja-negovalca v veliki meri temelji na spretnosti posameznika, to pa brez vaše pomoči ne bi imelo takih rezultatov. Lahko vam zagotovim, da so udeleženci zanesljivi, odgovorni, željni znanja in se trudijo po najboljših močeh. Po strokovni plati jim pomagam jaz, v največjo pomoč pa ste jim prav vi.

Za konec naj se vam vsem vsi skupaj iskreno zahvalimo, za vašo potrpežljivost, nesebično pomoč in razumevanje, ki nam ga izkazuje, ne samo glede možnosti strokovnega izobraževanja, pač pa tudi vašega zaupanja v nas, ki ga izkazuje s tam, da dovolite, da delamo z vami, čeprav nekateri še nimajo veliko izkušenj.

Vsi skupaj se zahvaljujemo tudi vsem zaposlenim in vodstvu doma, kajti brez njihovega razumevanja in zaupanja ne bi bili z vami.

Mag. Zdenka Tičar, dipl. upravna organizatorica, višja medicinska sestra, mentorica praktičnega pouka, Ljudska univerza Kranj

MISLI SVOJCEV NAŠIH STANOVALCEV

Moja izkušnja

Že kot majhna deklica sem se srečala z domom starejših v Mengšu. To ni bil dom, kakršni so sedaj, pač pa dom, za katerega so skrbele častne sestre – nune. Bilo jih je verjetno zelo malo in srečen je bil vsak, ki je lahko bival v njem.

Moja stara mama je po smrti mojega starega očeta ostala čisto sama v Trbovljah in ko jo je zadela možganska kap, ni zmogla več skrbeti za sebe. Tako smo jo velikokrat obiskali v Mengšu. Takrat so bile v sobah po štiri postelje in dom ni bil podoben hotelu kot sedaj (HA, HA), vendar pa so nas vedno tako lepo sprejeli, da sem komaj čakala, da gremo na obisk.

Zanimivo, ko so zgradili dom v Tržiču, je moja mami velikokrat obiskovala gospe, ki so bile včasih njene stranke v frizerskem salonu, potem pa je prišla starost in bolezen pa so se preselile v dom.

Neizpodbitno dejstvo je, da se vsi staramo in da to nikomur ne uide. Tako se je zgodilo tudi moji mami, da je po mnogih, mnogih poškodbah in boleznih doma prestopila tudi ona. Bilo mi je neizmerno hudo, vendar sem se zavedala, da je to edina rešitev. K sreči so ji že leta prej pri nekem globinskem slikanju glave na Golniku povedali, da sama ne bo mogla skrbeti za sebe. In ko je prišla demenca, nato še kap in nepokretnost, sem vedela, da je bila odločitev pravilna.

Takole bi rekla: Dom sem si začela predstavljati kot hotel z uslužbenci z velikim srcem. Ob tej priliki bi se zahvalila vsem

prijaznim sestram in celotnemu osebju. Tako čudovito je priti med prijazne ljudi in rada bi povedala, da odenite ves dom v mavrično pastelne barve, ki bodo stanovalcem in vsem še bolj otoplili bivanje v njem. Hvala vsem za prijaznost ...

Barbara Polajnar

ŽIVIMO ŽIVLJENJE

Piran – mesto z dušo

»Veste, že 30 let nisem bila na morju. Resnično si ga želim ponovno videti ter vdihavati morski zrak,« je stanovalka Marija med pogovorom omenila sogovorniku. In ta dva stavka sta bila začetek vsega, kar se je dogajalo v naslednjih dneh. Tisti dan smo bili s stanovalci doma na našem že tradicionalnem jesenskem izletu. Obiskali smo Brezje. Tam pa je beseda dala besedo in nasmehi na obrazih naših stanovalcev so nam bili še večji motiv, da v najkrajšem času zberemo sponzorje ter organiziramo izlet na Slovensko obalo. Pričakovanja so bila velika. Po domu se je govorilo samo še o tem. » Nikoli še nisem bila na morju. To bi bilo pa resnično doživetje.« Iz drugega konca hodnika pa je bilo slišati: »Morje? To bi pa tudi jaz šel pogledat.« In tako se je začela misija iskanja sponzorjev. Nekje v svoji podzavesti smo bili prepričani, da nam bo uspelo ter bomo našim stanovalcem lahko izpolnili tako veliko željo. In res

nam je. V tednu dni je bilo vse pripravljeno za naš odhod. Ko je bližnje vrhove že pobelil sneg in je narava že pričela kazati prve znake jeseni, smo se tako v ponedeljek, 17.09.2012, odpravili na morje. Želja po toplem soncu, ki nežno boža lica ter želja po morju, ki s svojim šumenjem in vonjem soli polni srca, je bilo vse, kar smo si tisti dan želeli. In smo tudi dočakali. Že jutranje sonce, katero se je s svojimi žarki dotikalo bližnjih gričev, nam je dalo vedeti, da bo dan čudovit. Tako smo se odpeljali, pustili za seboj Tržič ter se polni dobre volje ter smeha veselili prihajajočega dne. Vožnja je bila prijetna, za kar je poskrbel nasmejani šofer Igor. Med potjo smo poslušali kratke opise ter zgodovino zanimivosti, katere si bomo tistega dne ogledali ter za seboj pustili Ljubljano, nato Postojno z Nanosom v ozadju ter pisan, v jesenske barve odet, kraški svet. In nato smo ga zagledali. Morje. V soncu se je lesketalo kot pokrajina posuta s nešteto kristali. Ladje, katere so kot popotniki hitele vsaka svojo pot, so nas spremljale vse do Portoroža. Tam pa nas je pričakal turistični vlakec, da nas popelje do Pirana. Povsod polno turistov. Vse kipi od življenja ter nikjer duha o tistem vsakdanjem tempu življenja, kateri nas spremlja kot najboljši prijatelj. Za nami ostajajo portoroški hoteli, kompleks Bernardin, hitimo mimo številnih slaščičarn ter manjših trgovinic s spominki in v ospredju že zagledamo prve obrise Pirana. Jaz mu pravim mesto z dušo. Kamorkoli pogledaš, te spomini popeljejo v preteklost. Stare zgradbe tako mogočno kraljujejo nad morjem, Tartinijev trg ter v ozadju cerkev sv. Jurija, ki tako razkošno stoji nad mestom ter mu s svojo mogočnostjo daje prav poseben čar. Izstopimo. S pogledom objamemo vse okoli sebe, želimo si zapomniti vsak delček tega prečudovitega pogleda. Prvo skupinsko slikanje na Tartinijevem trgu s kipom slovitega G. Tartinija za nami. Ko se naužijemo vsega prelepega, se ob morju, kjer je gladina morja na dosegu rok, mimogrede se vode tudi dotaknemo, odpravimo do Akvarija. Po kamnitih stopnicah vstopimo v prečudovit morski svet, kateri nas s svojimi prebivalci popelje v morske globine in nas očara s pisano paleto barv. Česa vsega je sposobna narava! Pred nami plavajo ribe raznih barv ter oblik, od majhnih do velikih, rdeče morske zvezde v družbi morskih ježkov ter v velikem bazenu mali morski pes. Občutek dobiš, kot bi se potapljal na koralnem grebenu. Zapustimo Akvarij ter se po tlakovani obmorski poti odpravimo do gostišča Tri vdove. Opazujemo kopalce, kateri se v resnično toplem jesenskem dnevu predajajo še zadnjim užitek tega poletja. Posedemo se na teraso s pogledom na morje in se pogostimo z zelookusnim kosilom. Ker smo ob morju seveda poskusimo tudi morske ribe. Ob kozarčku vina si ob bližini morja zaželimo, da bi ta trenutek kar trajal in trajal. Pravijo, da vse lepe stvari enkrat minejo in tako se je počasi bližal koncu tudi naš obisk Pirana. Po ozkih ulicah, katere mestu dodajo še nek poseben čar, se odpravimo nazaj proti Tartinijevem trgu ter v upanju, da si bomo v spomin vtisnili prav vsak, še tako majhen spominček tega dne zapustimo Piran. Polni čudovitih vtisov se odpeljemo nazaj proti prelepi Gorenjski z obljubo, da se na

morje še vrnemo. Na morje, kjer se napolniš s prav posebno energijo in ti šumenje valov daje občutek brezkončnosti, kjer pozabiš na vse in se prepustiš samo tistemu trenutku in si želiš, da bi bil večer. Da je bil izlet več kot uspešen, so pričali nasmejani obrazi naših stanovalcev ter zadovoljstvo v njihovih očeh. Ni mi potrebno posebej poudarjati, da se o izletu še danes govori po hodnikih našega doma. Pa naj zaključim z mislijo stanovalke Marije, katera mi je pred kratkim povedala:» Veste, da se mi še vedno sanja o Piranu. Neprestano mislim samo na to, podnevi in ponoči. Nisem si mislila, da bom po 30 letih ponovno ugledala morje in se bom dotaknila vode. Morske vode. Hvala Vam!« Izleta pa ne bi bilo brez naših sponzorjev: SI-BAU Škofja Loka, prevozništvu INE, trgovina Grašča, gostilna P'r Benk, Tiskarna Uzar Tržič, Mežnar Bojan s.p., mizarstvo Peternej Škofja Loka, Klemen Lampič s.p. ter Art dom Ramiz Zukić s.p., katerim se še enkrat najlepše zahvaljujemo. Hvala tudi našemu prijaznemu in nasmejanemu šoferju Igorju, kateri nas je varno popeljal na izlet. Vsem še enkrat iskrena hvala!

Maja Lapuh

Ko smo včasih potovali na dopust na morje s svojo družino, smo se tudi ustavili v Portorožu.

Že dolgo ga nisem videla in prav začudena sem bila, kako lepo so ga obnovili. Sedli smo v vlakec, ki nas je zapeljal do Pirana. Med vožnjo sem se počutila kot otrok, ki ga presenetiš z darilom. Ta čudoviti dogodek ne bom dolgo pozabila, saj smo se skupaj fotografirali. Res imenitno sem se počutila tudi pred vstopom v restavracijo, ker nas je osebje pričakalo in izreklo dobrodošlico že pred vhodom.

Angelca Rupar

Vožnja je bila prijetna in zabavna. Sestra Maja nam je razložila pomen in nastanek mesta Piran, kjer smo si ogledali Akvarij. Prosti čas do kosila smo izkoristili za kratek sprehod in ogled izložb. Ob obali smo prišli do restavracije Tri vdove, kjer so nas lepo sprejeli in nahranili. Po daljšem počitku nas je čas opozoril, da bomo morali domov.

Malo utrujeni in polni lepih vtisov smo se srečno pripeljali v naš ljubi dom.

Neža Kimovec

NAŠE 90 LETNICE

Ana Golmajer

Marija Srečnik

Iskrene čestitke

DROBTINICE ZA ZDRAVJE

Sladkorna bolezen ali diabetes

Da, tudi pri nas v domu se vsakodnevno srečujemo s sladkorno boleznijo. Ste vedeli, da ji danes pravimo moderna epidemija, saj je po zadnjih podatkih na svetu že več kot 240 milijonov sladkornih bolnikov!? Pri nas v Sloveniji jih je odkritih 136 tisoč, od tega jih je 90 tisoč odvisnih od insulina. Žal je tudi veliko neustrezno vodenih, nekaj pa verjetno tudi neodkritih. Kaj pa v našem Domu Petra Uzarja? Sladkornih bolnikov je dobra petina, kar pomeni, da bi lahko napolnili en velik oddelek.

In zakaj je potrebno imeti urejen krvni sladkor? Ker neurejen in povišan krvni sladkor povzroča okvaro, motnjo ali odpoved različnih organov, posebno oči, ledvic, živcev ter srca in ožilja.

Sladkorna bolezen je progresivna vrsta bolezni, kar pomeni, da ves čas počasi napreduje. Celice trebušne slinavke, ki v telesu proizvajajo insulin za zniževanje ravnih krvnega sladkorja, počasi in stalno propadajo, kar pomeni, da pada nivo insulina in se nam poveča krvni sladkor.

Majhni zapleti na žilah se pojavijo že pred samo diagnozo sladkorne bolezni. Kasnejši zapleti pa se kažejo kot retinopatija (izgubljanje vida, ki lahko privede celo do slepote), nefropatija (odpovedovanje ledvic) in kot nevropatija (okvare živčevja, kar lahko npr. privede do amputacije uda). Najpogostejši pa so srčno – žilni zapleti, ki predstavljajo kar 2 do 4 krat večjo obolevnost in tudi smrtnost.

Vse zgoraj omenjene težave ob neurejenem krvnem sladkorju poslabša še nezdrav življenjski slog, kajenje, debelost, stres in alkohol.

In kaj lahko storimo sami? In kaj lahko storijo naši stanovalci? Predvsem je potrebno poskrbeti zase z zdravim načinom življenja, z zdravo prehrano, z gibanjem, z urejenim krvnim tlakom, urejenimi maščobami in urejenim krvnim sladkorjem. V domu je zaželena udeležba na skupinskih vadbah, ki vsakodnevno potekajo po oddelkih. Krvne preiskave in kontrole vitalnih funkcij izvajamo po navodilih ambulantnega zdravnika in raznih specialistov, h katerimi so napoteni naši stanovalci. Za še boljši nadzor nad sladkornimi bolniki k nam prihaja enkrat mesečno diabetolog iz Zdravstvenega doma Tržič. Pomembno je dobro poznavanje in opazovanje stanovalcev s strani našega zdravstveno – negovalnega osebja. Kaj pa svojci? Tudi z njihove strani je potrebno pridobiti sodelovanje, saj naši stanovalci včasih veliko bolj prisluhnejo njim. Izogibati se morajo nošenja sladkih dobrot, v primeru nakupa oblačil in obutve pa je potrebno upoštevati, da so oblačila in obutev lahka, iz naravnih materialov, predvsem pa udobna in da ne tiščijo.

In če je krvni sladkor kljub vsem tem ukrepom previsok? Kot prvo se je potrebno držati režima sladkorne diete, ki jo predpiše zdravnik, da zmanjšamo vnos enostavnih sladkorjev v telo. Vsak stanovalec ima sicer pravico odkloniti sladkorno dieto, vendar je potrebno to odločitev, s prisotnostjo svojca, pred zdravnikom podpisati v zdravstveno kartoteko. Poskrbeti moramo tudi za zadostno gibanje, saj celice v telesu tako porabijo več sladkorja. Če tudi to ni zadosti, zdravnik uvede eno vrsto tablet, ki bi spodbudila delovanje trebušne slinavke. V primeru, da tudi to ne umiri ravnih krvnega sladkorja, predpiše zdravnik kombinacijo

dveh ali več tablet. Naslednji korak v zdravljenju je kombinacija inzulina in tablet, kasneje pa samo inzulin. Odmerke inzulina je sčasoma potrebno zviševati.

Kdaj pa je krvni sladkor povišan? Če številke nekoliko na grobo zaokrožimo, pravimo da je normalna vrednost krvnega sladkorja pred obrokom 4 – 7 mmol/l, po obroku naj sladkor ne bi presegel vrednosti 8 – 10, pred spanjem pa naj ne bi presegel vrednosti 7 – 8. Sladkorno bolezen z gotovostjo ugotovimo, če je krvni sladkor na tešče 7,0 mmol/l ali več ali 11,1 mmol/l kadar koli. Vrednost glikiranega hemoglobina (HbA1c), ki nam prikaže povprečje krvnega sladkorja za mesec dni nazaj, pa naj bi bil manjši od 7.

Kako pa lahko sami posumimo, da imamo povišan krvni sladkor? Opazimo povečano žejo, povečan apetit, suha usta, povečano izločanje urina, rane se nam slabše celijo, opazimo tudi slabšanje vida, utrujenost, vrtoglavico, srbenje v predelu spolovila in srbečo kožo po telesu. Vsi ti znaki so zelo neizraziti, razvijajo se počasi, podobni pa so ostalim boleznim, tako da se veliko ljudi sploh ne zaveda, da imajo sladkorno bolezen. Testi za določanje vrednosti krvnega sladkorja so danes zelo enostavni. Poleg odvzema krvi iz žile, se krvni sladkor lahko določi z testnimi lističi, ki reagirajo v urinu ali v krvi iz prsta. V našem domu se ob takih težavah lahko obrnete najprej na Rudija in Janjo, ki vam bova z veseljem svetovala in naredila hitri test. Po potrebi pa vas bomo nato napotili do osebnega zdravnika.

Rudi Sluga, nadzorni diplomirani zdravstvenik
Janja Duh, srednja medicinska sestra

Za sladkorno boleznijo obolevajo pretežno starejši ljudje. Način življenja in prehranjevanja je precej drugačen kot nekoč. Tehnologija je naredila svoje, saj imamo v dobi računalnikov vsak trenutek več možnosti tudi za ugotavljanje našega zdravstvenega stanja.

Tako je splošno znano, da je na svetu vse več sladkornih bolnikov. Zelo hudo je obolenje, če nastane že v mladih letih in tudi zanje velja, da jih je vsak dan več.

Tako ni slučaj, da je tudi v domu precej sladkornih bolnikov. Društvo diabetikov Trzič vsaj dvakrat na leto v domu organizira razna srečanja s predavanji in s tem omogočimo tudi našim domskim članom, da se udeležijo teh srečanj. Ugotavljamo namreč, da se sicer drugih aktivnosti, ki jih je v društvu res veliko, nikoli ne udeležujejo.

Tako smo poleg predavanj imeli v domu razstavo o sladkorni bolezni, ki jo je izvedlo Društvo diabetikov Mežiške doline, tam je svoja ročna dela razstavljala naša članica Rina Guštin, obiskal jih je s svojimi nasveti o zdravi prehrani Jože Lavrinec, zdravilna zelišča pa je pokazal Nejko Perko.

Srečanja načrtujemo organizirati tudi v bodoče in tako približati naše delo tudi najstarejšim članom in drugim zainteresiranim v domu.

Ana Marija HAFNER, predsednica društva

PODOBA V ZRCALU

Rozalija Primožič

Rodila se je pred 80. leti v Šoštanju, kjer je obiskovala osnovno šolo in kasneje še meščansko šolo. Ker si je želela postati učiteljica, je morala oditi v Celje na nadaljnje šolanje.

Njena prva služba je bila v Slovenskih Goricah. Včasih je bilo tako, da so bili učitelji poslani tja, kjer so jih potrebovali, pa čeprav je bilo to na drugem koncu Slovenije.

V Slovenskih Goricah je ostala štiri leta, kjer je kot mlada učiteljica preko otrok spoznavala kmečki način življenja. Čeprav je Prlekija lepa, gričevnata pokrajina, jo je srce vleklo tja, kjer so gore. Zaposila je gospoda Grma, ki je bil odgovoren za razporejanje učiteljev, da bi ji našel službo nekje na Gorenjskem in tako je prišla v Železnike.

Ko je prispela v ta kraj, je bila kar malo razočarana, saj to ni bilo to, kar si je želela. Hrepenela je po gorah in neokrnjeni naravi. Od nekdaj je rada občudovala naravo in opazovala spremembe

v posameznih letnih časih ter globoko spoštovala vsa živa bitja. Ponovno se je obrnila na gospoda Grma, ki ji je dejal, da če ji ni nič všeč, ji bo pa kraj, kamor jo je želel poslati. Ta kraj je bila vas Dolina nad Tržičem.

V Dolino je prispela zvečer, ko je bila že tema, a ne glede na to, jo je ta divja lepota pokrajine takoj prevzela. Ne glede na to, da je bila vas precej odmaknjena od mesta Tržič, teren plazovit in nepredvidljiv, z deročo reko, ki je ob nalivih močno narasla, in s strmimi skalami, ki so se zlovešče vzpenjale v nebo, je bil ta kraj zanjo najlepši na svetu.

V vasi je bila podružnična šola, katero je ob njenem prihodu obiskovalo 40 učencev. Z razvojem industrije so se ljudje izseljevali v bolj obljudene kraje in tako je bilo v Dolini vedno manj otrok, navsezadnje jih je ostalo le pet, zato so oblasti sklenile šolo zapreti. S preostalimi otroki vred je odšla Zinka v Osnovno šolo Križe, kjer je ostala 10 let, do upokojitve. Tu je bilo organizirano celodnevno varstvo. Vsako jutro se je skupaj z otroki z avtobusom odpeljala v Križe in se ob koncu celodnevnega varstva odpeljala nazaj v Dolino, kjer jo je čakala družina.

Delo z otroki je neizmerno ljubila, za vse otroke je skrbela tako kot bi bili njeni, zato so ljudje vedno rekli, da jim je kot mama. A kakor je bilo to delo lepo, je bilo hkrati tudi zelo naporno. Včasih ni bilo na razpolago računalnikov in pisalnih strojev, zato je

velikokrat pozno v noč pripravljala učno snov za naslednji dan, napisati pa je bilo treba vse na roke.

Poleg svojega poklica pa je Zinka zelo rada imela zborovsko petje. Bila je dolgoletna članica učiteljskega pevskega zbora v Kranju, poleg tega je bila tudi članica dramske skupine v Tržiču, s katero so veliko nastopali.

A čas nikomur ne prizanaša. Od leta 2007 je stanovalka doma, za katerega pravi, da je sedaj njen dom, saj se v njem tudi počuti kot doma. Ker je bolj samotarska, je v svoji sobici zelo srečna. Lahko se umakne, ko si zaželi samote, ali pa gre med ljudi, ko si zaželi družbe. Veliko bere, v glavnem knjige z zahtevnejšo vsebino, ki jo duhovno bogatijo in ji dajo vsebino za razmišljanje. Včasih pa rada samo sedi pred oknom in opazuje naravo, ki ni noben trenutek ista. Če jo znaš opazovati, kot pravi sama, boš našel v njej vedno nekaj novega, predvsem pa lepega. Zato se rada udeležuje izletov, saj je to zopet priložnost za opazovanje naravnih lepot. Ne zamudi pa tudi nobenega koncerta pevskih zborov in nastopov raznih kulturno umetniških skupin, ki obišejo naš dom.

Upa, da ji bo zdravje še dolgo služilo, da bo lahko deležna lepih trenutkov in bo počela stvari, ki jo veselijo in bogatijo njeno življenje v domu.

Marjeta Šumič

vse teče...

V letu 2012 so se nam pridružili:

Franc Zupanc, Viljem Tabar, Safet Zolić, Frančiška Dobrin, Anton Kališnik, Marija Žepič, Valentina Strupi, Ana Novak, Kosa Dragičević, Marjeta Kavčič, Marija Benedik, Ivana Kosmač, Angela Zadražnik, Cecilija Brešič, Jože Stanonik, Lovro Štamcar, Ana Golmajer, Vladimir Jekovec, Marija Benedičič, Ana Kosec, Marijan Ježek, Jožefa Čanak

***Ni smrt tisto, ki nas loči
in življenje ni, kar druží nas.
so vezi močnejše
brez pomena zanje so razdalje
kraj in čas.***

(Mila Kačič)

in se izteče...

Zapustili pa so nas:

Franc Mežnar, Franc Zore, Marija Bohinjc, Pavla Šunko, Miha Penko, Frančiška Dobrin, Ivan Žmavc, Sonja Belak, Terezija Košak, Vida Dolinar, Ivana Kosmač, Milan Kranjec, Jože Stanonik, Anton Remškar, Stana Jurkić, Jože Torner, Marija Faganel, Vladimir Jekovec, Anton Stritih, Ivana Vovnik

KULTURNE IN ZABAVNE PRIREDITVE V DOMU

Dobra volja je najbolja

Počasi zapuščamo leto 2012 in previdno stopamo v 2013, za katerega upamo, da bo vsaj toliko zadovoljno in srečno kot prejšnje, v katerem se spominjam lepih trenutkov, ki nam jih deli naš dom.

Bilo je le nekaj razočaranj nad vremenom. Najprej smo morali prestaviti naš izlet v Arboretum Volčji Potok, kjer smo si želeli ogledati tulipane. Čeprav smo šli nekoliko kasneje, je bilo zelo lepo, peljali pa smo se tudi z vlakcem. Tudi za vsakoletni izlet na Brezje smo morali loviti lepo vreme, za vse ostalo pa je, kot vedno, poskrbelo naše osebje, ki vedno organizira tako, da nam je lepo. Hvala vam!

To leto smo morali zaradi slabega vremena kar dvakrat odpovedati piknik z našimi svojci, a kaj hočemo, čez naravo ne moremo nič.

Imeli smo tudi kar nekaj lepih dogodkov z otroki iz vrtca Deteljica, pa tudi šolarji nam večkrat polepšajo dan.

Na mednarodni dan starejših nas vsako leto obišejo člani Društva upokojencev Tržič. Moški pevski zbor društva in Ženski pevski zbor Kulturnega društva Bistrica so nam tudi letos ob 1. oktobru pripravili prekrasen program. Kakšen mesec kasneje smo gostili Pevski zbor Vojaških gornikov Slovenije, ki se imenuje Gorščaki. Obišejo pa nas tudi pevski zbori iz drugih krajev. Vseh smo zelo veseli in radi jih poslušamo, še posebej pa radi skupaj z njimi zapojemo, saj vsak teden vadimo v naši pevski skupini, letos z Nuško in Rino.

V domu imamo tudi več skupin za samopomoč. Našo skupino, v kateri se sestajamo vsak četrtek, vodita prostovoljki Breda in Albina.

Trudim se, da čim manjkrat zamudim skupino za trening spomina, ki ga imamo vsak torek in petek z našo Marjetko. Enkrat mesečno pa se udeležim tombole, včasih kaj zadanem včasih pa nič.

Vsak drugi petek v mesecu imamo Sveto mašo v domu. Saj je cerkev čisto blizu našega doma, a vseeno vsi stanovalci ne morejo tja.

Od spomladi imamo v našem parku fitnes naprave, ki so nam celo poletje nudile možnost za razgibanje naših starih kosti. Hvala vam vsem, ki ste nam to omogočili.

Res imamo srečo, da smo v tako lepem domu in s takimi zaposlenimi, ki so nam letos v septembru pripravili res lepo presenečenje. Na en res lep sončen dan smo se odpeljali v Piran, kjer smo se peljali z vlakcem občudovali morje in si ogledali Akvarij, za nameček pa so nas peljali še na čudovito kosilo. Ta izlet so nam menda omogočili sponzorji, res iz srca hvala vsem.

V jeseni dočakamo še en dogodek in to je kostanjev dan, ko se do sitega najemo pečenega in kuhanega kostanja, ki ga nam pripravi kuhar Franci. Papirmate vrečke za kostanj pa izdelamo sami.

Leto gre h koncu. Hiša že diha v prazničnem vzdušju, saj Maja in Verica že krasita koticke našega doma.

Kar se nam bo dogajalo do konca leta, pa bom, če Bog da, napisala ob naslednji priložnosti.

Še enkrat vsem iskrena hvala in lep pozdrav!

Mara Stegnar

JULIJ

05. 07. 2012 Potopisno predavanje ter projekcija filma v izvedbi Francija Šenka na temo Romanje po Španiji in Franciji, Lourd- Fatima- Compostela

13. 07. 2012 Družabno srečanje in pogovor z asistenti evropske poslanke Zofije Mazej Kukovič

19. 07. 2012 Družabno dopoldne ob športnih igrah in sladoledu

26. 07. 2012 Tombola

27. 07. 2012 Sveta maša ter posvetitev in blagoslov novega oltarja, zadnjič maševal župnik Jože Gregorič

AVGUST

16. 08. 2012 Družabno dopoldne ob športnih igrah in sladoledu

17. 08. 2012 Sveta maša z novim župnikom Davidom Jensterletom

24. 08. 2012 Praznovanje rojstnih dni stanovalcev, rojenih v mesecu juliju in avgustu z glasbenikom Janezom Benčinom in Andrejem Knepom

30. 08. 2012 Tombola

SEPTEMBER

05. 09. 2012 Jesenski izlet stanovalcev na Brezje

06. 09. 2012 Sestanek s stanovalci

11. 09. 2012 Družabno dopoldne stanovalcev na invalidskih vozičkih v atriju doma

14. 09. 2012 Sveta maša

20. 09. 2012 Skupno srečanje vseh skupin za samopomoč ter

predstavitve knjige o Petru Kozini, mag. Tita Porenta

17. 09. 2012 Izlet stanovalcev v Piran

27. 09. 2012 Tombola

28. 09. 2012 Prireditve v počastitev 1. oktobra-mednarodnega dneva starejših in uradna otvoritev športnega parka

OKTOBER

10. 10. 2012 Srečanje stanovalcev gorenjskih domov v Domu dr. Franceta Berglja na Jesenicah

12. 10. 2012 Sveta maša

17. 10. 2012 Potopisno predavanje pod naslovom OKROG SVETA, Andrej Morelj

19. 10. 2012 Praznovanje rojstnih dni stanovalcev, rojenih v mesecu septembru in oktobru

23. 10. 2012 Koncert mešanega pevskega zbora Iskra Kranj

25. 10. 2012 Kostanjev dan

30. 10. 2012 Tombola

NOVEMBER

06. 11. 2012 Zgodovinska delavnica z Markom Ogrisom pod naslovom O LEPOTI NARAVE

09. 11. 2012 Sveta maša

15. 11. 2012 Nastop pevskega zbora GORŠČAKI, Združenje vojaških gornikov Slovenije

28. 11. 2012 Ustvarjalna delavnica: pletenje adventnih venčkov v sodelovanju z društvom Sveta Neža

29. 11. 2012 Tombola

DECEMBER

03. 12. 2012 Bralni krožek »Branje kramljanje«

06. 12. 2012 Miklavževanje s Karitasom Križe

07. 12. 2012 Praznovanje rojstnih dni stanovalcev, rojenih v mesecu novembru in decembru z glasbenikoma Janezom Benčino in Andrejem Knepom ter otroki iz Vrtca Deteljica

14. 12. 2012 Sveta maša

17. 12. 2012 Bralni krožek »Branje kramljanje«

20. 12. 2012 Božično-novoletno praznovanje z ansamblom Trik

24. 12. 2012 Božična Sveta maša

27. 12. 2012 Tombola

28. 12. 2012 Novoletno koncert moškega pevskega zbora Društva upokojencev Tržič

Maja Lapuh

Depo
 sp 908TRŽIČ-Društvo
 POKLON jeseni
 2012
 061
 4003933,8
 COBISS

KNIŽNICA TRŽIČ

